

200703148/1.

Datum uitspraak: 5 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/15118 en 07/15117 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 27 april 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 mei 2007 heeft appellant een nader stuk ingediend.

Bij brief van 14 mei 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

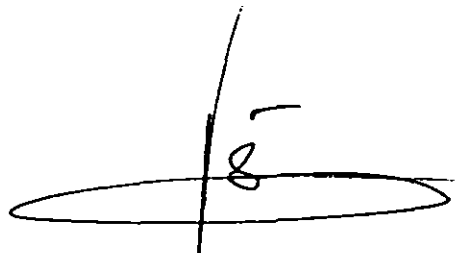
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

309-502.
Verzonden:

05 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGESector Bestuursrecht
vreemdelingenrechter

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/15178 BEPTDN/AM (vovo)
Awb 07/15177 BEPTDN/AM (beroep)

AFSCHRIJF 1

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Kongolese nationaliteit,
IND dossiernummer 0203.13.2043,
verzoeker,
gemachtigde: mr. H.C.C. Kneuvelds, advocaat te 's-Gravendeel;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. J.P. Guérain, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 2 april 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 6 april 2007 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Bij brief van 6 april 2007 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is ter zitting van 20 april 2007 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Zaaknummer: Awb 07/15118 BEPTDN/AM en Awb 07/15117 BEPTDN/AM

blad 2

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker procesbelang heeft bij het onderhavige verzoek om een voorlopige voorziening te verlenen ondanks dat hem tijdelijk uitstel van vertrek op grond van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is verleend. Het uitstel van vertrek dat aan verzoeker is verleend is een in tijd beperkte belemmering van de uitzetting. Verzoeker is immers uitstel van vertrek verleend tot 3 oktober 2007. Dergelijke feitelijke belemmeringen doen niet af aan het voornemen van het bestuur om, zodra ze zijn opgeheven, tot uitzetting over te gaan. Bovendien kan uitstel van vertrek op een eerder moment beëindigd worden, waarna voor verzoeker wederom een uitzettingsdreiging geldt. Blijkens bestendig beleid mag een tweede voorlopige voorziening niet hier te lande worden afgewacht, tenzij sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) die, waren zij bij de behandeling van het eerder verzoek bekend geweest, mogelijk tot een ander oordeel zouden hebben geleid. Het indienen van een tweede verzoek tot een voorlopige voorziening na opheffing van uitstel van vertrek beschermt de vreemdeling derhalve niet zonder meer tegen de uitzetting. Verzoeker heeft derhalve een belang bij het treffen van een voorlopige voorziening.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het in de onderhavige procedure de beoordeling betreft van verzoekers herhaalde aanvraag. De eerste asielaanvraag dateert van 15 maart 2002. Deze aanvraag is bij besluit van 28 juni 2002 afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht, d.d. 25 februari 2005 (Awb 02/56675) ongegrond verklaard. Het daartegen ingediende hoger beroepsschrift is bij uitspraak van 25 april 2005 niet-ontvankelijk verklaard.

Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak d.d. 25 april 2005 in rechte is komen vast te staan dat de door eiser gestelde feiten en daarmee het relaas van verzoeker ongehoofwaardig is en verzoeker gelet daarop (onder meer) niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, b en c, Vw 2000.

Ingevolge artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuwe feiten of veranderde omstandigheden (nova) te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De voorzieningenrechter dient te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nova hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten. Het maakt daarbij geen verschil of verweerder deze aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak tegen Nederland, JV 1998/45 en ABRS 11 augustus 2004, AB 2004/406).

Onder nova moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd. Dit geldt tevens voor bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling,

Zaaknummer: Awb 07/15118 BEPTDN/AM en Awb 07/15117 BEPTDN/AM

blad 3

behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nova die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

Verzoeker heeft aan de herhaalde aanvraag de volgende stukken ten grondslag gelegd:

1. Een schrijven van Stichting Centrum '45 d.d. 1 november 2006;
2. Een begeleidend schrijven van de gemachtigde van verzoeker d.d. 1 februari 2007;
3. Een begeleidend schrijven van de gemachtigde van verzoeker d.d. 8 februari 2007;
4. Een begeleidend schrijven van de gemachtigde van verzoeker d.d. 22 februari 2007;
5. Algemene informatie met betrekking tot Post Traumatische Stress Stoornis (PTSS).

Verzoeker stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij mede ten gevolge van de gebeurtenissen in het land van herkomst lijdt aan een PTSS en thans tevens suïcidaal is, hetgeen als nieuw feit (novum) dient te worden aangemerkt, op grond waarvan hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b dan wel c, Vw 2000.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 Awb. De voorzieningenrechter begrijpt het standpunt van verweerder als verwoord in het bestreden besluit aldus dat verweerder met verzoeker van mening is dat de omstandigheid dat eiser thans aan PTSS lijdt weliswaar een nieuw feit betreft dat niet eerder ingebracht had kunnen worden, maar dat op voorhand is uitgesloten dat dit af kan doen aan het besluit in de eerste procedure en de overwegingen waarop dit rust voor zover dit, thans in geschil, betrekking heeft op de weigering verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op de b- of c-grond van artikel 29 Vw 2000.

De voorzieningenrechter volgt verweerder hierin en overweegt daartoe als volgt.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder c, kan een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Anders dan voor die van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 onder c, is voor de toepasselijkheid van onderdeel b, zoals de gemachtigde van verzoeker ook vermeld, niet vereist dat de redenen van vertrek uit het land van herkomst verband houden met de in de desbetreffende bepaling neergelegde asielgrond. De bepaling strekt er toe dat een vreemdeling kan worden toegelaten, omdat hij bij uitzetting in het land van herkomst het daarin omschreven risico loopt.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen

Zaaknummer: Awb 07/15118 BEPTDN/AM en Awb 07/15117 BEPTDN/AM

blad 4

dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Blijkens de uitspraken van het EHRM van 2 mei 1997 (gepubliceerd in RV 1997, 70) en 6 februari 2001 (gepubliceerd in JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM.

Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 is het aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn medische situatie zo ernstig is, dat die tot toelating op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 noopt.

Allereerst stelt de voorzieningenrechter vast dat verzoeker uitstel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000, waaruit de voorzieningenrechter afleidt dat de ernst van de situatie door verweerder niet wordt ontkend. Verweerder baseert zich daarbij op het medisch advies dat door de arts van het AC Ter Apel is gegeven, waarin is opgenomen dat er een medische noodzaak is tot behandeling van verzoeker door een psychiater hier te lande het komende half jaar.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker thans echter geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een zeer uitzonderlijke omstandigheden als hiervoor bedoeld. Zoals verweerder ook heeft overwogen blijkt uit voornoemd medisch advies niet dat sprake is van een levensbedreigende situatie als bedoeld in voornoemde jurisprudentie. Verzoeker heeft dit ook overigens niet aannemelijk gemaakt. De enkele stelling dat verzoeker zich afvraagt hoe het valt te rijmen dat hem uitstel van vertrek is verleend vanwege zijn situatie en verweerder stelt dat hij zich niet in een levensbedreigende situatie bevindt indien hij wordt teruggestuurd, maakt dat niet anders. Hoewel het thans noodzakelijk is dat verzoeker wordt behandeld in Nederland, is in het medisch advies ook opgenomen dat verzoeker, ondanks zijn medische situatie, kan worden uitgezet. Dat de omstandigheden en behandelmogelijkheden in de DRC minder gunstig zijn dan in Nederland is naar het oordeel van de rechtbank niet beslissend in het licht van artikel 3 EVRM.

Gelet op het vorenstaande kan de gezondheidssituatie van verzoeker op voorhand geen afbreuk doen aan het eerdere in rechte onaantastbaar geworden besluit en de overwegingen waarop dit rust, voor zover dit betrekking heeft op het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de b-grond van artikel 29 Vw 2000. Het beroep van eiser op artikel 3 EVRM kan derhalve niet slagen. Er is geen sprake van nova in de zin van artikel 4:6 Awb.

Met betrekking tot verzoekers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt als volgt overwogen.

Zoals hierboven reeds is weergegeven stelt verzoeker dat hij mede vanwege de gebeurtenissen in het land van herkomst lijdt aan een PTSS.

Zaaknummer: Awb 07/15118 BEPTDN/AM en Awb 07/15117 BEPTDN/AM

blad 5

Zoals uit hetgeen reeds hierboven is overwogen blijkt, volgt de voorzieningenrechter de stelling van partijen dat de omstandigheid dat verzoeker lijdt aan een PTSS een nieuw feit betreft dat niet eerder ingebracht had kunnen worden. Hetgeen verzoeker derhalve heeft aangevoerd en overgelegd omtrent het eerst na lange tijd kunnen ontstaan van een PTSS behoeft derhalve geen bespreking meer.

De voorzieningenrechter volgt echter voorts verweerder in zijn stelling dat geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 Awb. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan de gezondheidssituatie van verzoeker op voorhand geen afbreuk doen aan het eerdere in rechte onaantastbaar geworden besluit en de overwegingen waarop dit rust, voor zover dit betrekking heeft op de weigering verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op de c-grond van artikel 29 Vw 2000.

Het enkele feit dat een PTSS is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Voorts komt verzoeker ook overigens niet in aanmerking voor een vergunning op grond van dit beleid noch op grond van het beleid betreffende de bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Zoals ook verweerder heeft overwogen staat in rechte vast dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en heeft verzoeker de ongeloofwaardigheid in deze procedure niet weggelaten. De enkele stelling dat hij een PTSS heeft alsmede de stelling dat verweerder niet één aspect uit het nader gehoor nader heeft bestudeert, terwijl de afgelegde verklaringen destijds verband kunnen houden met de psychische stoornis waar verzoeker aan leidt, maakt dat niet anders. Hoewel de voorzieningenrechter niet ontkent dat de afgelegde verklaringen verband kunnen houden met verzoekers toestand, is eerder geen gewag gemaakt van de omstandigheid dat verzoeker, vanwege zijn toestand, niet dan wel onvoldoende in staat was naar behoren te verklaren. Bovendien heeft verzoeker niet aangegeven op welke punten zijn verklaringen in de eerste procedure te kort zouden schieten.

Nu blijft staan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en het traumatabeleid alsmede het beleid betreffende de bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard als weergegeven in paragraaf C1/4.2.1 tot en met 4.2.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) vereist dat er een causaal verband bestaat tussen het relaas en de redenen van vertrek uit het land van herkomst op grond waarvan van de betreffende vreemdeling niet kan worden verlangd terug te keren, kan verzoekers beroep hierop niet slagen. Ook de algemene humanitaire omstandigheden in het land van herkomst – zoals de omstandigheid dat het niveau van de beschikbare basisvoorzieningen naar Nederlandse maatstaven te wensen overlaat – kunnen geen reden zijn voor verlening van een vergunning op grond van laatstgenoemd beleid.

Gelet op het vorenstaande zijn de overgelegde medische stukken en begeleidende brieven niet aan te merken als nova in de zin van artikel 4:6 Awb.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van nova als bedoeld in artikel 4:6 Awb. Bovendien is evenmin gebleken van bijzondere op deze zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, die nopen tot het buiten toepassing laten van artikel 4:6 Awb.

Verweerder heeft de aanvraag, gelet op het voorgaande, zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure afgewezen.

Het hiervoor overwogene brengt met zich dat het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen. Gelet op hetgeen partijen, laatstelijk ter zitting, hebben

Zaaknummer: Awb 07/15118 BEPTDN/AM en Awb 07/15117 BEPTDN/AM

blad 6

aangevoerd en gezien de overgelegde stukken, is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de hoofdzaak. Het beroep wordt op voet van artikel 8:86 Awb ongegrond verklaard.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de voorlopige voorziening en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

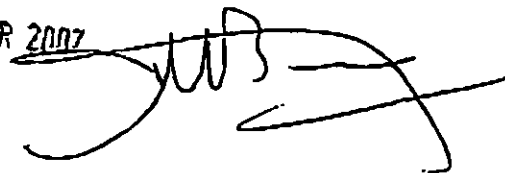
3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op

27 APR 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 VW 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

27 APR 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTER VAN DE
'S-GRAVENHAGE

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

Woonplaats gekozen hebbende ten
kantore van Mr H.C.Ch. Kneuvelds,
Gemachtigde: Mr H.C.Ch. Kneuvelds,
Appellant
Advocaat te Dordrecht

Tegen:

Ministerie van VI
Verweerder,
Gemachtigde :

KALUNGA/IND
Hoger-beroepschrift

1. Verklaring ex art. 70/1 Vw 2000

Mr H.C.Ch. Kneuvelds, advocate, kantoorhoudende te 3311 PC Dordrecht, aan de Singel 125, verklaart hierbij bepaaldelijk door de heer . , te zijn gevolmachtigd om het hoger-beroepschrift in te dienen.

2. Verklaring ex art. 6:5 lid 1 a Awb

2.1 Dit hoger-beroepschrift wordt ingediend namens / verblijvende te 7854 TA Aalden, aan de Gelpenberg 17 (AZC Zwello) te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van gemachtigde.

2.2. Dit hoger-beroepschrift wordt ingediend op 3 mei 2007.

2.3. Dit hoger-beroepschrift richt zich tegen de uitspraak (bijlage 1) van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende Almelo, procedurenummers AWB 07 / 15118, uitgesproken in het openbaar op 27 april 2007 en verzonden op 27 april 2007, waarbij het beroep gericht tegen het besluit van 6 april 2007 ongegrond werd verklaard.

3. Procedure

3.1 Appellant heeft op 13 maart 2002 asiel aangevraagd.

Voornoemde asielaanvraag werd afgewezen. In dit kader is betrokkene ook sedert enige tijd uitgeprocedeerd.

3.2 Appellant heeft op 2 april 2007 een herhaalde asielaanvraag ingediend.

Deze herhaalde asielaanvraag werd per 6 april 2007 afgewezen.

4. Grieven

4.1 Inleiding

De uitspraak van 27 april 2007 is genomen in strijd met:

- art. 3 EVRM
- art. 4:6 Awb

1 ./IND
Hoger-beroepschrift

- art. 3:2 Awb
- art. 3:4 Awb
- Jurisprudentie van de ABRvS

4.2 Grieven

GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank: "Zoals verweerder ook heeft overwogen blijkt uit voornoemd medisch advies (advies van Stichting Centrum '45) niet dat sprake is van een levensbedreigende situatie als bedoeld in voornoemde jurisprudentie (jurisprudentie inzake art. 3 EVRM)."

Toelichting

Als bijlage 1 wordt overgelegd het schrijven van gemachtigde d.d. 8 februari 2006 gericht aan verweerder waarin de nova in het kader van de in te dienen herhaalde aanvraag worden geformuleerd.

Als bijlage bij dit schrijven bevindt zich als productie 1 een rapportage van Stichting Centrum '45 opgesteld door de psychiater en de psycholoog/psychotherapeut waaruit blijkt dat cliënt suïcidaal is. Uit de rapportage blijkt tevens dat appellant een verzoek heeft gedaan om euthanasie.

Als bijlage 2 wordt overgelegd het medisch formulier opgesteld in het aanmeldcentrum Ter Apel op 30 april 2007 waarin vastgesteld wordt dat appellant lijdt aan een ernstige PTSS met ernstige depressie en suïcidale gedachten.

Als bijlage 3 wordt overgelegd het aanvullend verzoekschrift met daar aangehecht met daar aangehecht het aanvullende beroepschrift. Bij het aanvullend beroepschrift is als productie 6 een uitspraak overgelegd van de rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Leeuwarden d.d. 23 maart 2006 waar uit overweging 2.15 plus 2.16 en 2.17 wel degelijk blijkt dat PTSS met suïcidale neigingen niet op voorhand kan worden uitgesloten dat zich een medische situatie kan voordoen in strijd met art. 3 EVRM.

/IND
Hoger-beroepschrift

GRIEF II

Ten onrechte overweegt de rechtbank: "Hoewel het thans noodzakelijk is dat verzoeker wordt behandeld in Nederland, is in het medisch advies ook opgenomen dat verzoeker, ondanks zijn medische situatie, kan worden uitgezet".

Toelichting

Het medisch advies waar op bedoeld wordt is niet het medisch advies dat is uitgebracht na de herhaalde aanvraag.

Er is een medisch advies dat hoogstens vermeldt dat er sprake kan zijn van een mogelijkheid tot fysieke uitzetting immers de vraag luidt "is betrokkene in staat om te reizen?".

Het in staat zijn om te reizen fysiek is totaal een andere situatie dan de psychische mogelijkheid hiertoe. Het advies ontbeert psychiatrische deskundigheid.

GRIEF III

Ten onrechte vermeldt de rechtbank: "Dat de omstandigheden en behandelmogelijkheden in DRC minder gunstig zijn dan in Nederland is naar het oordeel van de rechtbank niet beslissend in het licht van art. 3 EVRM".

Toelichting

Bij het aanvullend beroep dat overgelegd werd bij het aanvullend verzoekschrift wordt als productie 5 een uitspraak overgelegd van de rechtbank te Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, van 12 januari 2007, verzonden 15 januari 2007 waarin onder overweging 2.11 duidelijk gemaakt wordt dat PTSS niet te behandelen is in de DRC. Het is dus geen kwestie zoals de rechtbank stelt dat er een behandeling zou zijn die in de DRC minder gunstig zou zijn, er is in zijn geheel geen behandeling mogelijk.

/IND

Hoger-beroepschrift

GRIEF IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank: "Dat de omstandigheden en de behandelmogelijkheden in de DRC minder gunstig zijn dan in Nederland is naar het oordeel van de rechtbank niet beslissend in het licht van art. 3 EVRM".

Toelichting

Zoals gesteld onder de vorige grief is er geen sprake van een minder gunstige behandelmogelijkheid maar van het ontbreken van een behandelmogelijkheid.

Verweerder heeft de inhoud van de overgelegde stukken met betrekking tot de psychische gesteldheid van appellant als zodanig niet betwist.

Uit hetgeen door verweerder in het besluit is naar voren gebracht ten aanzien van art. 3 EVRM blijkt onvoldoende dat de vraag onder ogen is gezien of eiser, zoals duidelijk onderbouwd en gemotiveerd naar voren is gebracht, bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een situatie in strijd met art. 3 EVRM

GRIEF V

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter: "Het beroep van eiser op art. 3 EVRM kan derhalve niet slagen. Er is geen sprake van nova in de zin van art. 4:6 Awb".

Toelichting

Niet valt in te zien waarom feiten die niet gekwalificeerd kunnen worden als feiten relevant in het kader van 3 EVRM er daarom toe zouden leiden dat die feiten geen nova zouden zijn in de zin van art. 4:6 Awb aangezien immers art. 4:6 Awb niets zegt over doeltreffendheid in het kader van het te beogen doel van de feiten opdat zij als novum gekwalificeerd kunnen worden.

/IND

Hoger-beroepschrift

GRIEF VI

Ten onrechte overweegt de rechtbank: "De enkele stelling dat hij (appellant) een PTSS heeft alsmede de stelling dat verder niet één aspect uit het nader gehoor heeft bestudeerd, terwijl de afgelegde verklaring destijds verband kunnen houden met de psychische stoornis waar verzoeker aan lijdt, maakt dit niet anders".

Hoewel de voorzieningenrechter niet ontkent heeft "dat de afgelegde verklaringen verband kunnen houden met verzoekers toestand, is eerder geen gewag gemaakt van de omstandigheid dat verzoeker, vanwege zijn toestand, niet dan wel onvoldoende in staat was naar behoren te verklaren".

Toelichting

Verwezen wordt naar het aanvullend beroepschrift dat is aangehecht aan het aanvullend verzoekschrift. Productie 7 van dit aanvullend beroepschrift vermeldt de precieze feiten en omstandigheden uit het nader gehoor van de eerste asielprocedure waaruit blijkt dat betrokkene reeds toen psychische problemen kende en daar ook beroep op heeft gedaan. Uit hetgeen de rechtbank overwogen heeft blijkt niet dat enige aandacht is besteed aan deze opmerkingen. Ik wijs er op dat appellant op pagina 10 zelfs duidelijk verklaard "het is aan mij om excuses aan te bieden want op een gegeven moment vergat ik mijzelf". Tevens vermeldt betrokkene: "Er ging zoveel door mijn hoofd...". Aangehecht onder productie 7 zijn de pagina's van het nader gehoor zoals dat afgenomen is tijdens de asielprocedure waarin precies per pagina is aangegeven waarin appellant duidelijk maakt dat hij problemen heeft. Met name ook op pagina 18 zegt hij duidelijk dat het hem zwaar valt om te spreken, dat hij bang is, dat hij zijn gedachten niet kan ordenen. Op pagina 17 vermeldt hij dat hij nog steeds problemen heeft met zijn hoofd. Op pagina 14 vermeldt de contactambtenaar zelfs zelf dat betrokkene emotioneel wordt waarna appellant te kennen geeft dat het hem spijt enzovoorts.

GRIEF VII

/IND

Hoger-beroepschrift

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter: "...dat verzoeker uitstel van vertrek is verleend op grond van art. 64 VW..." waarna in de volgende alinea wordt gesteld dat verzoeker, lees: appellant, geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden".

Toelichting

Ter zitting is betoogd dat art. 64 VW wordt toegepast indien herstel wordt verwacht binnen een periode van een jaar en dat dit zich niet laat rijmen met het gegeven, dat hoewel betrokkene reeds twee jaar behandeld wordt, de psychische conditie van betrokkene steeds verder achteruit gaat tot en met ernstige suicide neigingen. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen hierover expliciet naar voren is gebracht in het verzoekschrift voorlopige voorzieningen.

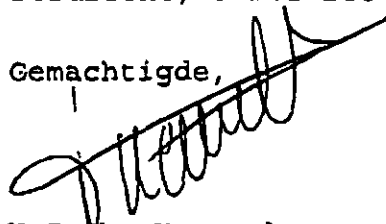
Tevens zij er op gewezen dat de voorzieningenrechter geen oordeel velt over de tegenstrijdige stellingen dat enerzijds behandeling in Nederland noodzakelijk is en anderzijds hij kan worden uitgezet. Niet valt in te zien waarom de voorzieningenrechter hierin geen strijd heeft gezien met de zorgvuldigheid art. 3:2 Awb en het beginsel van de belangenafweging art. 3:4 Awb.

5. Conclusie

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door hem ingediende beroep tegen het besluit van verweerder van 27 april 2007.

Dordrecht, 3 mei 2007

Gemachtigde,

H.C.Ch. Kneuvelds

H/d